

El que el lingüista pot demostrar és que no és mera suspicàcia, vist els casos paral·lels de trivialització catalana d'un arabisme toponímic, precisament en nom ben semblant; i de molts més, en part pròxims.

Llegim: «Ces Belianes, *Selvà*, Arbeca i *Borges de Salevà*», en una llista de pobles veïns a St. Martí de Maldà, a. 1273 publicada per l'acurat MiretS., en l'*Itin. de Jaume I* (p. 479); i en un altre del mateix any «*Selvà*» (p. 480). Es veu, doncs, que *Salevà*, amb variant *Selvà* havia estat un nom antic de Les Borges Blanques. Mn. J. Segura recollí una forma semblant en el terme de Belianes (són termes quasi limítrofs, veg. els articles, vol. II, 81b21, 24 i n. 2). Devia ser, doncs, un previ nom àrab de *Les Borges*: observem que aquest, àr. *burg* 'torre', no és verament un NL o nom propi, sinó un apel·latiu genèric que degué substituir un NL veritable: *Salevà/Selvà*.

Ara bé, això té clara etim. àrabiga: *šālība* 'una creu', *šālīb* «nomen genericum», 'creus'; i, del seu dual *šālībān* 'dues creus' > *Salevà/Selvà* (cf. supra *La Creueta Sàliva*, a l'art. S-, miscel·l. d'arabismes; i *Salvassòria* supra, compost afi). Arrel que també ha produït NPP (p. ex. *Sulājīb* i *Sulāibi* a Aràbia: Hess, 34b; *Šelbi'* a Algèria: GGALg., 345). Era ben usual en l'àrab d'Espanya: «cruz, *šālīb*, *šalīb*, pl. *šogulālib*, *cilbén*» PAlc, 25 160a34, 36; «*šlb*: crucifigere, *šulb*: lumbus» RMa.

Hi havia, doncs, una bona base per sospitar que també el nom de *La Selva* sigui una disfressa de l'àr. *aš-šāl(i)ba* 'la creu'. Que la *i* interna es perdés en àrab magrebí i hispànic era normal en aquests contextos.

Hi ha altres parònims àrabs en la nostra toponímia. S'hi acumulesin o no, en tot cas contribuïran a mostrar l'atmosfera d'arabismes en què ens trobem.

El NL i cognom *Selja* tan estès en el P. Val.: *Selja* a Monòver (xxvi, 9.4); el *Selfo* a Xixona (xxv, 86.13), a 5 p. del Migjorn val.: *AlcM*. Aquest creu que ve de l'àr. *silfa* 'cunyada'.

Però més val identificar-los amb l'arrel del NL arag. ant. *Celja*, en el camí de Segorb a Calatayud, molt repetit en el poema del *Cid* (v. 649 ss.), que com explica Mz.Pi. (*Cantar de Mio Cid* III, 571) era antigament *Celba*, i avui *Cella*; ara bé, en aquest la *h* mostra que hem de partir de l'àr. *šālība* 'antiga, pròpia, excel·lent', vulgarment *šālba*; ço que també convé millor, pel sign., i per la vocal tònica (car la *i* de *silfa* havia de restar *i* en àrab vulgar, trobant-se entre lletres «lunars»).

Si aquell *Selja* atribuït al *Romançerillo* es comprovés, podria resultar d'encreuaement d'aquest amb el nostre *Sāl(i)ba*.

Més a prop del nostre, en el delta de l'Ebre, hi ha *Seufà* (pron. *seufá*); Les Basses de *Saufà*, a les Salines, part defora de la Banyà: nom recollit a La Ràpita per M. T. Montanyà (*Noms Sotaigats Sitges-Rapitenca*, vol. II, 407); i *Rades de S.*, recollit per Massip, 1981.

En fi, és ben natural que els notaris i clergues de Tarragona i Reus vulguessin disfressar un nom àrab (*Salbà* o *Salevà* o *Selja*) donant-li la forma llatina *silva*, puix que aquest mot sortia a cada pas en llurs documents locals tarragonesos; en aquella mateixa carta de població d'Albiol citada supra (p. 163.6) les afr.

de Mont-ral són «in media *silva* q. est inter llaborationes de Montreal et ipso Albiol». Però això és uns 10 k. al NO. de La Selva del Cp. en les mun. de Siurana.

¹ Com que el P. Mas (o. c. x, 135) dóna dades del *Codony* (paratge del te. del Montmell), aquest sí del bisbat de Bna. (Font i Rius, p. 678) —confonent-lo amb *Codony*, llogaret agre. al Morell, limítrof a La Selva del Camp—, deu fer una confusió semblant amb aquesta, en la cita de 1194. Molt possiblement amb el (4), o potser 6, 3, 8... —² Fins la rica i conscienciosa obra d'Eufemià Fort i Cogul «*Analecta Salvatana*» col·lecció de monografies hist. referents a La Selva del Camp, 15 volumets Tarrag. 1947-54, 1531 pp.; vol. I: «El Santuari de la M. de D. de Paret-Delgada», 20 pp. etc. Rica però acaparada per qüestions locals i més o menys recents.

SELVA (II)

1) La important vila del Nord de Mallorca, nom pre-romà, i sense cap relació amb els precedents ni amb el ll. SILVA.

PRON.: *səlvə* (BDLC I, 44; xiv, 55); id. oït a Sóller (xii, 120), a Consell (xl, 37.25), a Llubí (xli, 6.14), a Inca, Caimari etc. (xl, 46.8, 70.3).¹

MENCIONS ANT. 1248: *Silver* a la butlla d'erecció de la diòcesi de Mallorca (Alcover, BDLC xiv, 55). La grafia *Selva*, sense -r, no apareix fins més tard, p. ex. dades dels Ss. xvii i ss. en BSAL viii, 339 etc.; i en el text tardà (i indirecte) del Marsili (p. p. Quadrado, p. 81), quan havent-se emmudit en català totes les -r finals, el seu nom es confongué amb *selva* 'boscuria'.

En el *Rept.* de Mallorca, consta sempre amb la grafia *Xiluar*, de una alqueria dependent d'Inca (ed. Bof., 14,82), ja ben identificada per Quadrado, 455. Afegim-hi ara el text àrab del *Rept.*, on apareix repetidament *šlbr*, menys un cop on manca la lletra final, que Busquets supleix com -r: amb bon dret, segons comprovem pel facsímil, perquè toca amb el marge del ms., que aquí està mutilat (ed. Busquets, pp. 269, 287): és clar, doncs, que hi hem d'entendre *šlbar*, igual que en la versió en llatí. Dades que descartem, sense cap dubte possible, tota velleïtat d'unir aquest nom amb el ll. SILVA (malgrat la confusió que hi fa encara *AlcM*).

Era un nom de la llengua pre-romana, aborigen, de Mallorca. Ho comprova el fet que es repetia en altres punts de l'illa. En uns en forma igual. 2) Alqueria *Silbar* en el terme actual de Sant Llorenç des Cardassar, en un doc. del S. xiii (Llitas, *Artà en el S. XIII*, 567), és a dir, uns 40 k. a l'Est de Selva. 3) Tampoc hi podem identificar un altre lloc del *Rept.* que hi figura com «Fonte qui dicitur *Xilbar*», en el te. de Ciutat de Mallorca (Bof., 43), que Quadrado defineix «la fuente de *Xilvar*, hoy de *Mestre Peres*» (Quadrado, 525). O sigui que hi havia la vila de *Selva* (1) en el